

DE AFVALMONSTERS

Bastian Volt

*met tekeningen van
Teuni van den Oord*

Colofon

Titel: De afvalmonsters

Bastian Volt © 2023

Verschenen: November 2023

Alle rechten voorbehouden

Illustraties en cover: Teuni van den Oord

Uitgegeven door: Uitgeverij Schrijverspunt

www.schrijverspunt.nl

Code: 2023.09.30

ISBN/EAN: 978-94-6266-682-5

NUR: 280

BISAC-code: JUV001000

Thema: YFC-YFHK

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Heb je ooit wel eens van afvalmonsters gehoord? Vast wel. Je hoort de laatste tijd zoveel verhalen daarover... Zelf heb ik ze nog nooit gezien, maar ik geloof echt dat ze bestaan. Dat komt omdat ik het verhaal van Yordi ken.

Yordi is een jongen die op een dag een afvalmonster ziet. Dat is het begin van een krankzinnig avontuur...

Het verhaal begint in een bos, vlakbij een camping. Daar is Yordi op vakantie met zijn ouders en zusje.

Het is een mooie zomerdag. Met zijn moeder en zusje loopt hij door het bos. Het is hier heel mooi. Er zijn nergens mensen, gebouwen of auto's.

Zijn zusje, Marjolein, pakt een snoepje uit haar rugzak. Die eet ze op. Het papiertje laat ze op de grond vallen.

'Wat zie ik daar nu?' vraagt hun moeder verbaasd.

'Een snoepje,' antwoordt Marjolein.

'En dat papiertje, gooi je dat zomaar op de grond? Dat is toch zonde, om hier afval neer te gooien?'

'Sorry, ik raap het wel op. Ik dacht, het is toch maar één papiertje.'

'Dat denkt iedereen die zijn afval laat slingeren. En binnen de kortste keren is het bos één grote afvalbelt.'

Marjolein raapt het propje op en doet hem in haar broekzak. Yordi is het met zijn moeder eens. Hij haat het als mensen afval laten slingeren. Daarom besluit hij haar bang te maken met een eng verhaal.

'Kijk maar uit,' waarschuwt hij. 'Als je afval laat slingeren komen de afvalmonsters. Die wachten tot je slaapt en nemen je mee.'

'Afvalmonsters? Wat zijn dat?'

'Dat zijn gruwelijke monsters. Ze zijn zo lelijk dat je van schrik bevriest als je ernaar kijkt! Ze stinken enorm, je ruikt ze al van ver aan komen. Maar je hóórt ze nooit aan komen. Daar zijn ze te stil voor... Ze hebben hele grote bekken en kunnen je in één hap opslokken. Afvalmonsters zijn boos vanwege al het afval in de natuur.'

Sommige mensen die afval laten slingeren verdwijnen in het niets... Die worden nooit meer teruggevonden. Dat komt omdat ze zijn meegenomen en opgegeten door afvalmonsters. Als je wil dat ze je komen halen, moet je vooral afval laten slingeren.'

'Volgens mij lieg je,' zegt Marjolein, ook al is ze stiekem wel bang.

'Sabrina, ken je die nog?' vraagt hij.

'Dat meisje dat bij ons in de straat woonde? Die vorig jaar is verhuisd?'

'Die ja. Die is dus niet verhuisd. Dat zeiden we omdat je te jong was om de waarheid te horen. Nee, ze is op een nacht verdwenen! Niemand heeft haar ooit terug gezien! Sabrina gooide soms afval op straat. Toeval, of... de afvalmonsters?'

Ze horen iets door het bos lopen, een eindje verderop. Marjolein kijkt Yordi bang aan.

'Hoor je dat?' vraagt ze.

'Ik zei het je toch? Daar heb je ze al.'

Hun moeder ziet dat Marjolein erg bang is geworden.

'Wat is er aan de hand?' vraagt ze.

'Ik heb haar verteld over de afvalmonsters,'

zegt hij. 'Die gooit nooit meer afval op de grond!'

Er klinken krakende takken in de bosjes vlakbij hen. Marjolein verstopt zich achter een boom. Yordi begint ook bang te worden. Tot hun opluchting is het maar een hert. Die rent het bos in, op zoek naar een rustig plekje.

'Maar ehm, even serieus. Ze bestaan toch niet echt hè?' vraagt hij aan zijn moeder.

'Natuurlijk niet. Geloof jij daar ook nog in dan?'

'Hmm, niet echt... Nou oké, wel een klein beetje.'

'Nee hoor Yordi. Afvalmonsters bestaan niet. En dat moet je ook tegen Marjolein zeggen, anders slaapt ze vannacht niet.'

Hij vertelt Marjolein dat het maar een grapje was.

'Dat wist ik heus wel hoor,' jukt ze.

'Echt niet, je was enorm bang toen je dat geluid hoorde!'

'Jij ook!'

'Echt niet!'

'Echt wel!'

'Nou, echt dus niet!'

En zo blijven ze een tijdje door kibbelen.

'Yordi, Marjolein, even ophouden met kibbelen,' zegt hun moeder. 'Weten jullie de weg nog?'

Ze zeggen van nee. Hun moeder staat stil en kijkt om zich heen.

'Ik ook niet. We zijn verdwaald. Nu moeten we de weg terug zoeken.'

'Oh nee!' roept Marjolein bang. 'Straks zijn we niet voor het donker terug!'

'Bang voor de afvalmonsters?' grijnst Yordi.

'Voor het donker zijn we wel terug,' glimlacht hun moeder. 'Oh kijk, nu weet ik de weg weer! Die grote boom daar herken ik, daar zijn we langs gekomen.'

Ze was de weg helemaal niet kwijt. Dat was maar een grapje om het gekibbel te stoppen. Ze lopen verder en horen weer iets door de bosjes lopen. En even later horen ze dat geluid alweer. Het is alsof iets of iemand hen de hele tijd volgt...